

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizisczectni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njedzela po tsjoch kralach.

Łuf. 2, 41. 42.

Dwanaczelětny Jesuś w templu.

Tuto sczenje sapoczina so se słowami: Jesuśowaj starschej pak khodzěsch taj kóždy lěto do Jerusalema na jutrowny rócny čas. Hdź my to čitamj, wěmy hižom, sčto mamy wo Jesuśowymaj starschimaj džeržecž. Wonaj njemóžeschtaj hinajšeho hacž pobožneho waschnja bycz. Chzesch-li se žanym domom do mužšeho swjaska stupicz, dha so najprjedy wobhonjuješ, sčto na tym domje je. Praja tebi prascheni to kamo, sčtož nasche sczenje wo Jesuśowymaj starschimaj kwědźi, sčonisch po tajkim, so so tutón dom k Bohu a jeho kwjatnizy džerži, dha podaj so stroschtaj na pucz a klapaj so wo durje doma a sastup do njeho a scziń kwoje pscheczělstwo i domjazymi; pschetož ty móžesch pschekwědźeny bycz, so by do dobrego domu saschol.

Tajki dom bě Josefowy dom w Nazarecže. A mlody Jesuś bě paczетка tuteho domu. Duž pak njeh kabi tež nascha mlodžina wot njeho wothlada, kajka ma kama bycz.

1. Jesuśowaj starschej bęsch taj kwojeho kyna shubiloj. Hdź bęsch taj hižom na dompucz, so teho dohladaš taj a nętko so do Jerusalema wrócziš taj, so bęsch taj jeho pytałoj. Hdže dha pak bě Jesuś wostal? Hdź ty kwoje džęczo ras do města kóbu wosmjesch a i nim męschczanske hasy pschekhodžisch a kabi męschczanske rjanosče wobhladuješ, so drje tež stanje, so so twoje džęczo wot tebe shubi. Hdže dha pak bě wostal? Wono bě stejo wostal psched

klamami, hdžež bęchu wězy widžecž, kiž so jemu najbóle lubjachu. Holczka drje wostanje psched wotnom stejo, hdžež je rjana drašta widžecž, hólczk tam, hdžež so k wětke brónje abo grat sa konje abo nęsčto podobne. Na tute wězy twoje džęczo hladaš a so wot nich wottorhncž njemóžesche a bę tam stejo wostal, hdź bę ty dale schol, a tam je sašo namafsch a so wjebelisch, so je sašo mafsch. A hdže so Jesuśej najbóle lubjesche, hdže bę wón wostal, wot cžeho so wón wottorhncž njemóžesche? To cži jeho słowo praji: „Njewęstaj wój, so ja bycz mam w tym, sčtož mojego Wótza je?“ W templu wón bę, tam wón wuczerjom pokluchasche a so jich wopraschomasche, tam so jemu lubjesche, tam so jemu čas tak rucze miny, tam budžische najradšcho pschezo wostal. To pak męla kabi nascha mlodžina na kchrystuśu wothladacz, so by tež tak rad w Božim domje pschewywała. Haj, lubi mlodži, khodzče rad do schule a wufncze tam pilnje, džělajcže rad na polu se kwojim nanom, so by so wón nad waschimaj pilnymaj rukomaj wjebelil, popschajcže kabi tež se kwojimi towaršchemi tajke wjebelil, pschi kotrymž so na Bosh njepschehřęschicže, ale wofebje rad dyrbjeli so k Božemu domej džeržecž. Hdź scze ras njetrjebawšchi w Božim domje na Božej klužbje pobrachowali a wasche męstno je tam prósdne wostal, dha dyrbi was to zyly tydzeń hańba bycz, a dha wjedcže, so sly duch psched durjemi wascheje wutrobj steji, so by so w njej saschylil. Wuzitnišcho kwoj čas nihdže naložicž njemóžecže, hacž hdź w zyrkwi na Bože słowo kędžbujecže. To wy nętko temu, kiž tele rynczki psche, njewęricže, ale hdź budžecže na kónzu

živjenja štacž, budžecze šami prajicž: czi jeni, kiž šu do Božeho domu khodzili, i wulkej wješefošču, czi drusy pak, kiž šu šo wot Božich šlužbow wotwlatowali, i tšhepota-njom. —

2. Potom pak njech šebi našcha mlodžina wot Khrystuška hiščcže neščto druhe wothlada. Wo Jesušu cžitamy: „Wón džěšche i nimaj dele a pšchindže do Nazaretha a běšche jimaj poddany.“ Wón bě po tajkim staršchimaj pošlušchny. Šdnž šu našche džěczi trochu wotroštle, šebi wone fotografiju wo šebi wudželacž dadža a ju staršchimaj poščelju, a staršchej šo nad tutym wobrasom wješelitaj a hušto na njón pohladataj a jón šamo do wobluša šezahnyč dataj a na šezěnu powšnujetaj, šo byšchtaj jón pšchezo pšched woczomaj měloj. Wo Khrystušku žadyn tajki wobras nimamy, šo bychmy wjedželi, tajki je w šwojich mlodnych lětach wot woblicza byl. A tola mamy wo nim naj-krasnišchi wobras. My mamy jón pak w tych šlowach: Wón bě šwojimaj staršchimaj poddany. Šdnž tele šlowa cžitamy, je nam tola tač, kaž bychmy Jesuška widželi w jeho domje, šo tam pšched staršchimaj džěla a jimaj pomha a jeju šo prascha, a po jeju pšchikafni a žadanju wšcho šwolnawje cžini. W žylym Nazarecže je wón najpošlušnišche džěcžo byl. Š šo bychu wšchitke džěczi šwojimaj staršchimaj tež tajki wobras wot šo šamych dale; nad nim by šo staršcheju woczto najbóle šwješelišo.

Duž wufny wšchitzy wot Jesuška to dwoje: šo k Božemu domej džeržecž a staršchimaj pošlušchni byčž. Wón je nam wopišmo šawoštajil, šo bychmy šledžili ša jeho stopami. A šchtōž ša jeho stopami šledžiti, tōn škōncžnje tež tam dōndže, hōdžež Khrystušk je, mjenujzy do doma našcheho Wōtza w njebešach. Šamjen.

Kř.

Prěni džěň wulkeho rōžka.*

(Š Gofnarjoweho šchazšachčžika.)

Mi do wutrobny šapišane
Se jene mjeno wyšche wšchoh';
Se nješbože tež šwoliwane
Tu na mnje, dha mōj trošcht je to:
Tač hušto hacž šo Jesušk praji,
Ššo wšchitke moje horjo staji.

We Tebi njebeša mam, Jesu,
Mi tvoje mjeno šbōžnosč je;
We šwětnym hōlku šy, o Jesu,
Mi hrodžiščezo najkrucžišche.
Šdnž Jesušk wostanje mi radošč,
Dha ša šwětnym ja nimam žadosčž.

Ššchi jeho mjenje šahorjena
Se moja žyła wutroba;
To je mi k njebjju wotewrjena
Čžěr, na šotrejž dom šhwatam ja;
Š wjele lěpje hacž mēd hubi
Mōj Šbōžnik Jesušk šo mi lubi.

Š wohl ja neščto rjeišche šhwalicž
Hacž mjeno šwojoh' Šbōžnika?
Šdnž wolam šo, wē horjo šdalicž,
A padnu ja, šaš' wupomha.
Wón je mi jeno ješčžka radošč
A wostanje mi ješčžka žadosčž.

* Mjemožěšche šo w 1. cžiške dla pobrachowanja mēštna woczšchčžecž.

Ša wufnawam, mōj Jesušk budže
Mi pšchezo mōj Wōh a mōj Šnješ;
Nječh šaprēwa šwēt jeho wšchudže,
Mi tola wostanje mōj Šnješ.
Šom' šwoju dušču k bydłu podam,
Šaj, Jesuškej šo wēcžnje dodam.

Ššchel. Š. Wōška.

Džělawošč Šswjateho Duča.

Generalsuperintendent Wüchsel, we šwojim cžafu i wulkim žohnowanjom w Barlinje škutkowazy, dosta raš šobotu wječor wot jeneho šabrikarja list hješ podpikma, — w nim šteješche, šo je wón nješwērny dla i džěla puščcženy a šo čže nětko, došelž hanibu a hšōd šnješč njemōže, šwojemu živjenju šōnž šezinicž, tola prošy, šo čžyl šo šnješ generalsuperintendent našajtra ša njeho modlicž. — Na druhe ranje wša generalsuperintendent Wüchsel tōnle list šobu na klětku, wuczita jón wofadže a pšchifamny k temu proštwu a napominanje, šo šebi ničto šam hnadny cžaf pšchikrōššil njeby. — Kaž mnošy šadwēlowani bēšche špomnjeny šabrikar še šchtrškom w šaku w raššchich hodžinach do šwērinskeje šahrody šchol. Me předy hacž ruku na šo škoži, šo wón hiščcže k modlitwje pošlafny. Duž nješēšche wētr šynki šwonow i wēže Šswjateho Mateja k jeho wufchomaj a wubudži w nim pšchecze, pšched šwojim škōncženjom hiščcže Božu šlužbu wopštacž. Wón džě do žyršwje, a Boža hnadna ruka wjedže jeho na boš muža, šotryž jemu šwoje špēwarške poda, došelž mōžēšche wón špēwajomny šhērlušch i hšowy. Šhērlušch šo i tymi šlowami špocžina: „Tač wērny hacž ja byčže mam, ja hřēšnika šmjercž nježadam“ — a dale: „To šlowo wopomni, cžlowjecze, hdyž tebe twōj hřēch cžwiluje.“ Potom šlěduje předowanje, kiž je hižom kaž ša njeho šameho poštajene, a mješ šotrymž jemu žona a džěcžo pšched wocziti štupatej. Škōncžnje jemu pšchecželnimy muž poščzene špēwarške hiščcže dari a radžēšche jemu, šebi špēwany šhērlušch nawufnyčž, wofēbie tu šchtucžku: „Wōh je czi hnadu polubil a pšchēš Khrysta cže wufupil.“ Duž dha bě wšcho šadwēlowanje we wutrobje nješbožowneho pšchewinjene, wón džěšche k šwojemu šabritškemu šnješej, prošēšche jeho wo wodacže, šlubi šo pošēpšchicž, a Wōh wodžēšche tež temu wutrobu, šo jemu šašo džělo da. To wšchitko šteješche w liščže, šotryž general-superintendent Wüchsel hiščcže wječor teješameje nježele dosta, i mjenom špomnjeneho muža podpikantym, šotryž potom bōršy tež šam k njemu pšchindže, šo by šo jemu wutrobnje džakowal. Wón šlubi i druhim cžlowjekom byčž, prajizy, šo nočže ženje wjazy na Božej hnadže šadwēlowacž.

F.

Trošcht w šrudobje.

Ač šchto, wbohi šratšje, placžēšch,
Tačle cžežto šdychujēšch?
Čžemu blēdej lizy macžēšch,
Šhorze šylšy wuronjēšch?

Mješnaje dha twōju šrudžbu
Wōh, kiž w horju trošchtat je?
Mješwidži tōn twōju rudžbu,
Kiž je pošny mīloščže?

Š duž pšchēštan škoržicž, platakž,
Šetřej tyščne woblicžo!
Šodarmo Wōh njeda cžakacž,
Š pomožu wón šjewi šo.

Wōršy nad tobu šo šmēje
Mōdre njebjjo živjenja,
Ššchichod rjeišchi tebi ščžēje —
Š duž twač, twač na Wōha!

K. A. Fiedler.

Smilnošće mŕda.

Mačka, pěkna pobožna holeczka, mējesche bratra, kiž bēšche polny schibalkŕwa, njepoczinkow a lōšestwa. Nēhdy rano da macz kōždemu pokrutku khlēba, sčtyri jabluka a tsi nowe šwēcgate pjenježki a pōžla jeju do lēša, truskalzy schczipacz.

Tej džešči džešchtej, a hdyž do lēša pschindžešchtej, wo broczi Ɣo jene tu a druge tam, truskalzy pytač. Dolho njetrajesche, dha bēšchtej Ɣebi s woczow.

Ɣo malej khwilzy setka ta holeczka jara wobstarnu khudu žo nku; to bē maczeŕ Boža.

TaƔama džešche: „Dže dha chzešch, holeczka?“

„Truskalzy pytač.“

„Sčto dha mašch we Ɣwojim forbitu?“

„Pokrutku khlēba, sčtyri jabluka a tsi pjenježki.“

„Slaj, kať khuda a stara ja Ɣym, njechašch mi nēšchto Ɣobudželič?“

„Nj wēšče.“ wotmolwi ta holeczka, a džešche khlēb a jabluka s njej, a da ji wšche teho dwaj pjenježtaj.

Mad tym Ɣo ta žōnka wulzy jara swjēšeli a džešche: „Slaj, dofelž Ɣy mi nēšchto Ɣobudžēliča, chzu tež ja czi nēšchto dacž. Tu mašch rjanu pišanu tyšku; ale njemocziŕ ju prjedy hacž domoj njepšchindžešch. Doma pschēštrēj czišty bēly rub na blido, staj potom tu tyšku na njōn a wocziŕ ju.“

Ta holeczka Ɣo rjenje podžatowa, a ta žōnka džešche dale.

Khwatajzy pschindže to holeczo dom a czinjesche, kať bēšche jemu kašane. Sako nētko wēcžko wot tyški sbēhny, hlaj, dha wustupichu s njeje tšjo jandželkojo se šwēcžatym Ɣmēškotatym woblicžom, mōdnyimi wōčžkami a Ɣnēhbēlymi schibleschkami, stajichu holecžzy mōdny wēnz wot rōžow, sijałkow a njesapomnicžkow na hlojčžku, a wjedžichu ju po blyšchczazej tuczalzy horje do njebjēš.

Bratr maleje holeczki pať bēšche hišchče w lēšu. N njemu pschindže stary schēdžiwz a woprašča Ɣo jeho, hdyž chze, sčto pschi Ɣebi nješe a hacž jemu ničžo Ɣobudželičz njesechze, dofelž je tať khudy a stary.

Tōn mōlcžki pachol pať wotmolwi: „Nē, ničžo czi njedam; ja wšcho Ɣam ja Ɣo trjebam.“

Duž džešche tōn schēdžiwz: „Slaj, ja Ɣym Njēs Khryštuf a njepotrjebam twojeho dara a chzych jeno widžecž, hacž mašch dobru Ɣmilnu wutrobu. Sa chzu nētk tebi nēšchto daricž“, — a pschepoda jemu tež tyšku.

Tōn mōlcžki pachol bēžesche bjese wšcheho džaťa khwatajzy domoj, wocžini wēžipnje wēcžko, a hlaj, duž wustocžki hrošne mužatko won, kiž mējesche schwarny prucžik we Ɣwojej ruzy, šhrabny teho hōlza a našchwika jeho tať, so žalošnje płaťasche.

Dofelž tōnle podawł cžaš žiwjenja njesapomni a bu pěkny a fromny, jeho Ɣotšicžka tež ja njeho pola Boha projchjesche, wotucžki wōn nēhdy rano se spanja, a jaťo wotolo Ɣo pohlada, widžesche Ɣwoju Ɣotšicžku a stejesche Ɣrjedža w krašnych njebjēšach.

R. C. P.

Boži šud.

Ɣowjedaničžko se Šerbow.

(Ɣofracžowanje.)

Dwaj dnjej wobknježi Ɣo tola, na tšeczim pať — bē njedželu popołdnju — njemōžesche Ɣebi wjazy dobra byčž. Šsedžesche pschi jeho ložu a džešche: „Michale, sčto Ɣy tola myšliť, hdyž Ɣy po mnje do wohnja schol?“ Na to rjekny wōn: „To njemōžu czi prajicž, njeby czi ničžo pomhala, Ɣnadž by czi hišchče jšhodžalo.“ „Šchodžalo? njebych wjedžala kať. Ɣocžinašch mi rjenje špēwacz! Kať Ɣo mi haťle pōndže, hdyž budžemoj Ɣwojej“, pschistaji žortnje. „Mōj Ɣwojej? — wašch nan tola nišdy do teho njewoli — nje-

twar do pēša šlote wrota!“ — „Šchibalko, njemyl mje! Wšchato je hižom šwolil, se pschibahu šwolil — njewēšch dha ty to?“ „Kať mohł wjedžecž, sčto je Ɣo w mojej khorošczi podalo?“ „Nē, w khorošczi to njebē, ale tehdom, hdyž Ɣy po mnje do palazeho domškeho Ɣo podal. Njewēšch dha woprawdže, sčtož je w zylej wokolnošczi snate?“ — „To ja hišchče njewēm. Džakowano Bohu, so je Ɣo mi najnutrnišcha žadosčž dopjelnila.“ — „Najnutrnišcha žadosčž dopjelnila! — Ty Ɣy tola džiwny, mje Ɣy dostacz žadať; mje pať Ɣo šdalowať kať šleho njepšcheczela. Ani reje mi nješch popšchal, ani na pschaju t nam pschischol, haj s kōžnym Ɣlowežkom napšcheczjo mi Ɣo drožil. Šraj mi jenož, sčto Ɣy myšliť?“ — „Kať Ɣo sadžeržach, dyrbjach Ɣo sadžeržecž. Wjedžach, so mašch mje rada.“ — „Ty Ɣam wjedžal nješch, Ɣym tež myšliť, so mašch mje rady, byrnje zušo cžiniť. Ale ja pschi Ɣwojim wostanu. Ɣowjes mi, sčto Ɣy myšliť, so ani nanowu pschibahu Ɣlyšchal nješch, hdyž Ɣy po mnje do wohnja schol?“ „Myšlicž njemōžach wjele, hdyž Ɣo tať wo twoje žiwjenje bojach.“ „Nō, tať jara Ɣo wo mnje tola bojať nješch, kať tehdy, hdyž mje s lodu wuczeže. Nješch dže tōn kōcž wo mnje płaťal.“ „Tebi je lohko rēcžecž wo šandžentym horju; mi pať t Ɣmēcham njebē, tať rucže hacž wo twojim štrašche šhonich.“ — „Ničžo ja šlo, to bē jeno mōj žort. Njeku pať mi Ɣwēru, cžehodla Ɣy Ɣo mje štajnje šdalowať, byrnjež mje rady mēť a wjedžal, so Ɣym czi dobra.“ — „Njeprawje by byťo, budžich-li s tobu pscheczelnje wobkhadžowať. Njekmēdžach Ɣo nadžecž, so bohaty Ɣolan Ɣwoje kublo polleŕkarjeje pschepoda. Šslušcha Ɣo w tajlich naležnošczach, so Ɣo mjelcži a njetrjebawšchi šaczuczam njehołduje, kotrež dyrbja potkōčžowane byčž. Šlej, ty by twojemu naněj hramila, hdy budžich ja prjedy wo twoju ruku žadať a wōn mje wotpoťasať. Šschi mojim šdalowanju Ɣy šlōncžnje myšliť, so Ɣy Ɣo myšliť, a bjese wšcheho droženja by nawoženj, naněj witanemu, ruku daťa.“ — „Nišdy!“ wurašy Šaňža nahle. „Wšy mužojo jenož tať myšlicže.“ — „Nanowej pschitašni njeby Ɣo špēcžila.“ Šaňža Ɣo tu poštrōži, tola wotmolwi žortnje: „To hišchče mje na pošledku powucžišch, so je mi s nanoweho njesboža šbože šacžželo.“ — Šschida pať šdychnywschi: „Džakowano Bohu, so je Ɣo tať štalo!“ Š tym bē jeje wurēcžnošče kōnz, nanowe „dyrbičch“ bē wbohu hižom husto trašchilo a tež nētko wobēhowašche ju šyma, byrnje Ɣebi wēšta byťa, so je žēntwy dla Ɣlyšchecž njebudže. Michal tež mjelcžesche, haňbowašche dže Ɣo Ɣwojich mohł rjež džečaznych rēcži psched Ɣwojimi ludžimi. Šeho mjelcženje ja wurēcž wšawšchi da jemu Šaňža s džiwnym šdanjom hnute božemje.

Šedy bē Ɣo na špalnišchcžu žehlicž pschēštalo, bē Ɣebi Ɣolan ludži najal a popjel wotwošnyčž a nowe rješsche a nahladnišche twarjenja wotšchynčž dal. Nētko bē na jeho twarje wšchitko žiwe. Njedžiwachu Ɣo teho dla Bronizy, so Ɣolan s nimi jeno s rēdka bješaduje a hewať pschezo Ɣam ja Ɣo wostawa. Njetuťachu ani najmješsche, hdyž jim po šchēsčich njedželach ja hospodu Ɣo džaťowawšchi džešche: „Ššym wczera Wucžka prošyl, so bych na jeho wumjeňť cžahnyčž Ɣmēť. Mam tam twarjenja na woczomaj a mōžu wšchitko lēpje pschehladačž a wobkēdžbowacz, duž tam na njōn pocžahnu.“ Ɣolan pať bē Ɣo mjes tym šhētrje pschemēňť a cžim bōle Ɣo jeho špalnišchcžo psched woczomaj šhubjesche, cžim bōle šapominašche wōn na Michalowy škutť a na Ɣwōj Ɣwjaty Ɣlub. Dopomnješche-li Ɣo na wšchitko, bywašche njewōlny a hramjesche Michalej, a hdyž Ɣo druhdy ja nim naprašchowašche, moršchčesche Ɣo s njersanjom jeho cžolo, so Ɣo s nim porjedža, dofelž Ɣam pschi Ɣebi pschjesche, so by wjazy njestanyť. Šhusto njebē ani Ɣam Ɣebi dobru, so je Ɣo tať hlupje do stracha šahnacž dať a njeje Ɣam po Ɣwoju džowku schol; ale psche ničžo a ja ničžo Ɣwoje kublo tajkemu šlēpzej do huby walil. Wot teho cžaša Ɣem, hacž na Wucžkež wumjeňťku bydlesche, mōžesche Ɣo tať prawje do Ɣwojich

wonjesbožaznych myšliczkow ponórzec. Njepomhašče pať tajke rospominanje nicžo, sčtož bě ſo ſtalo, njehodžesche ſo wjazy pſcheměnič; čzwilowašče jenož ſameho ſebje, bjes teho ſo by žadny wučzeť namakať. Druhdy woloži ſwój hněw ſ tym, hdyž Gaňži pſchoporuczi, ſo ani ſe ſtopom wjazy ſ Bronizom ſtupicž njeſmě. S tajkej ſakaſnju ſdžerža ju jenož njedželſke popoľdnja doma, hewať dyrbjesche tam tola khodžicž, wſchať mějachu pola nich hiſchcže ſwój ſtót. Ale tež tuto wěčnje njetrajesche. Polan po móžnoſczi ſe ſwojim twarom khwatašče a prjedy hačž bě liſcžo ſe ſchtomow ſpadaťo, bě bróžen dotwarjena a hródze tať daloko, ſo móžachu ſtót do nich ſčzahnyčž. Wottal ſapocžachu ſo ſa Gaňžu woprawdže ſrudne dny. Nan bywašče wobožniſchi, wuſtupowašče ſe ſakaſowanjom wopyta huſcžišcho a jeje próſtwy jeho njehnuchu. — Wliſto ſ hodam ſdašče ſo Polan ſaſo měniſchi a ſpokojniſchi byčž, njewobarašče Gaňži wjazy ſ Bronizom khodžicž, byrnejž druhdy na nju tehodla moſkotať: „S tym wjele čžaſa ſakomdžišch a Michal wuſtrowi ſo bjes tebe, hromadže pať ſo hiſchcže doſčž nabudžetať.“

Gaňža běšče ſo wot woneho rosmoľwjenja ſ Michalom ſem pſchezo nanoweho poſhmurjenja a ſwarjenja bojala. Bě dže ſo wobohej ſdalo, ſo nan něſchto pſchecžiwne plecže a ſo ſnadž čže někať ſwoju pſchibaťu ſlamacž. Njebě teho dla wjeſela ſwoje wopyty čžiniťa ani wjele rěčžala; běšče jenož pſchithadžala, ſo by Michal nicžeho njetukať a do njeměra ſo njepodať. Nětko ſaſo, hdyž bě ſo nan pſcheměniť, pſchithadžesche rada, haj junu njemóžesche ſej dobra byčž, ſo njeby jemu ſwoje ſtrachoty, kotrež bě wuſtala, powjedala. Njebojesche ſo, ſo mohło to jemu ſchodžecž, wſchať bě ſ nim telko lěpje, ſo ſmědžesche kóždy džen na něotre hodžiny ſtanyčž. Tola Michal bě ſebi ſ něčžim ſeſchodžal a ſ temu pſchidžže hiſchcže jeje powjeſčž, kotraž jeho njemalo jimašče. Dokelž njepóſna wſchitko ſa pſchětrate, kaž Gaňža, ſamjelčža ji ſwoju ſtarosčž; ale w nim žerjesche čžim bóle a tať bywašče khoroſčž ſaſo hórſcha.

(Pſchichodnje dale.)

Kapalka.

(Pſcheložk.)

Schto mile ſo na hóržy ſybolí,
Hdyž ſchadžeju na njeju hwěſdžicžki?
To čžicha je kapalka luboſna,
Eso putnikej ſ modlitwoje wotanka.

Schto w kapalžy klinki ſo ſnoſchuja,
Nóž čžichomnu ſwjatocžnje žalbuja?
To ſwjecžene bratrow ſu khěrluſche,
Kiž nutrnje wutroba ſpěwuje.

Schto ſynczi, ſchto klinečzi harmoniſki
Tam ſ hórčžicžki dele ſynt jandželſki?
Ach, ſmjertny ſwóncžk koleba do rowa
Tam na ranje ſpróžneho putnika.

F.

Podrěſana klětko.

Hdyž Bernardin ſ Feletria, muž japoſchtoľſkeho ducha, w Bologni předomawašče a pſchecžiwno roſſchěrjenty nje pocžintam woſebje pſchecžiwno lichwaſtwu, brojerſtwu a worakaſtwu ſ do-
byčžerſkej mozu wěrnosčže wojowašče, bywašče jeho rěčžiwosčž najhórſchim ſynam belialſkim čžim wobčezniſcha, čžim wjetſchi ſačžicžčž ta ſama we mnohich wutrobach ſawoſtaji. Woni wu-

myſlichu teho dla hrědč, kiž dyrbjesche Bernardina pſched po-
ſchluchaſtwom wuſměſchicž. Dachu njenujžy w nóžnej čžiſchinje
nohi poſtawa, na kotrymž klětko ſtejesche, tať daloko podrěſacž, ſo
dyrbjesche ſo pſchi přenim wjetſchim hnucžu předarja wſchitko ſ nim
do hromady ſhpnycž. Nižom běšče zyrkej ſ poſchlucharjami napjelnjena,
mjes kotrymž ſchłodopſchjejni pſchecžiwnižy na poradjenje ſwojeho
wumyſla kaťachu; Bernardin ſaſtupi do zyrkwoje, dónđe ke klětžy,
tam pať poſaſta a prajesche měrnje, ale doſčž ſroſemliwje: „Mojemu
konjei drje ſu nohi wotrěſali, tola čžy ſo ſ Božej pomožu na
njeho ſhpnycž a dale jěchacž!“ A wón naſtupi tu ſtraſchnu
wſchinu a předomawašče ſe ſnatej horliwosčžu; jeho njepſchecželjo
pať čžakaťu podarmo na ſtarosťnje pſchihotowanj wofomiť; —
klětko ſo njewali, ani njekhablašče, Bernardin ſtejesche tať kručže
kaž hewať na ſkale wěčnjeje wěrnosčže. H.

Schto móže biblija placžicž?

S Londona piſaja: Stara roſtorhana biblija, kotraž je
něhdže pſched 300 lětami čžiſchčžana a je pjecža wěſtemu Sha-
ſpearej (praj: Schekſpěrej), najwjetſchemu jendželſtemu pěſnjerjej,
kotrehož ſpiſy hiſchcže dženſa zly ſdželanj ſwět wobdžitwa,
ſluſchala, bu njedawno w Londonje ſa 4200 hr. pſchedata. Biblija
je, kaž ſo powjeda, wot Amerikanarja ſo kupila. Zeli ſo je
w tutej bibliji napiſmo: „Wm. Shakespeare, off. S. O. A. His
Bible, 1613“ woprawdžite, ſu jendželžy knihhromadžerjo dobru
ſkladnoſčž ſkomdžili. Woprawdžitoſčž tuteho napiſma wěſčže do-
pokafane njeje; teho dla ſu tať malo na nju ſadželi. Hdy by
wone dopokafane bylo, dha by ſo ſa nju ſ wěſtoſčžu 20,000—
40,000 hr. ſaplacžilo. — Schto je tebi twoja biblija hódna?

M. H.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Sara ſwjeſelaza powjeſčž je wot miniſterſtwa ſ Barlina
do Wojerez dōchla, hdyž ſo bojachmy, ſo budže nadžija, ſ kotrejž
ſo we Wojerowſkim wokrejeju noſchachu, podarmo. W nadžiji, ſo
budža na nowe lěto ſtatne hrědki ſ ruzy, je ſo miniſterſtvo ſ tym
pſches jene wuprajilo, ſo ſo 1. haprleje pſchihotowaťnja (präparanda)
ſa ſeminar we Wojerezach ſaľoži ſa 30 ewangeliſkich wučžomžow.
Wopytanje tuteje pſchihotowaťnje traje 3 lět. Schulerjam tuteho
wuſtawa ſo wſyche ſo wróčžoplacžaznych ſchulſkich pjenjes něhdže
150 hrimnow podpjerj na lěto poſſiczi. Starſchi maja ſwojich
ſhnow hačž do 1. februara tuteho lěta pola měſchčžanſkeje rady
we Wojerezach ſamoľwicž. Nadžijomnje wjele ſerbfſkich ſtarſchich
we Wojerowſkim wokrejeju tule dobru ſkladnoſčž wužije, ſwojich
ſhnow ſa wučžerjom wuwucžicž dacž.

— Saňdženy pjatť běšče žiwjenje khěžorki w Barlinje
w ſtraſche. Hačž runje žandarmojo jemu kiwachu, pohoncž
ſ čžežkim woſom na wós, w kotrejž ſo khěžorka wjeſesche, jědžesche.
Dwaj poliziſtaj w prawym čžaſu hrjedža nuts ſkocžišchtať a nje-
ſbože wotwobrocžišchtať. Tón muž, kiž hiſchcže ſwarjesche a ſo
wobarašče, bu ſajaty.

— Nomy wuſas je na wójiſto wuſchol, ſo žadny we wójiſtu
jaťo podmyſchť ſo pſchijecž njefmje, kotryž je prjedy, hačž je do
wójiſta ſtupiť, někaťeho krjudowanja ſwojeho bližſcheho dla khostanj.
Tať tež tajki, kiž ſo we ſlužbje dla krjudowanja wojaťow poľhoſta,
dale we wójiſtu ſawoſtačž njefmje.

— Dwjerdžijna Port Arthur je do rukow Zapanskich pad-
nyla. Woni ſ tym maja, ſchtož čžyčhu měčž, ſo byčhu wot Port
Arthura morjo wobtnježili.